

... δὲ χαρτοῦταξ λίραις γὰρ νὰ τρώγῃ πότῃ-
 προυνουσαιμιντὰ νὰ μὴ λέν οἱ πατριώται,
 ... καὶ ἐν καὶ μ' ἄλλο φαλιμέντο
 τὸ Ρωμαικό πλουτίση,
 ἔνα προυνουσαιμιντο
 τὸ ψωμί θὰ καταντήσῃ.
 ...
 Μὰ δὲν μὲν λίσ, βρὶ Φακουλή πὼς διάβολο σού φόνου
 ἔγνης καὶ ὑπερδύτηκες μὴ τὸν Ἀριστοφάνη,
 ἀκροήτης ἔγνης καὶ βωμολόχος πρῶτης,
 ἀλὼσε τὸ πρόσωπον ἢ ἀγγέλονος ἀιμότης,
 ἔνα προυνουσαιμιντο ἡδὲν ἐπιλήθους κειρίδι,
 ἔγνης οὗ ζετασίτωκα ἔγλουςι ἀν ἀγρίους,
 ἔνα χεῖρῃ, ἀδιάντροπε, κ' ἔγλουςι καὶ φαμιλίτης,
 ἔγνης γυναίκα καὶ παιδί, καὶ τὰ δεινὰ κηρύττεις.

Τὰ κατὰφες ὄρακι,
 τῶν ἠθῶν διαφθορά,
 τρέμω νὰ σὶ πλοσιδῶ μὴ κ' ἔγνης διαφθείρης
 καὶ τὸν βρόχσον μὴ σῶρη.

Βρὶ δὲν ἔγνηςικσι κομμάτι, βρὶ δὲν ἔγνης ἔτα σιστά σου,
 ποῦκακες καὶ τῆς κηρίας μὴ τὴν ἀγχιότῃτα σου
 νὰ μὴ πᾶνε ἴσας Ἐφελίας, ἀν καὶ χεραριετημένικσι,
 καὶ ἔτα σπήτια των μονάχικσι ἐπιπρῶδαν ἢ καυμένικσι,
 καὶ τὸ θείατρον ἐκίνου τῶν Μουσῶν καὶ τῶν Χαρίτων
 ἔγνης ἀνδραντίης ἦτον, ἐν ἔγνηςικσι σουμ κηρ
 καὶ ἔτην δαφρησι ἐβώδης δὲν ἔγνης γυναικίλια
 μὰ πλεμῶμετος μονεταὶ κ' ἐθρῶμοιουσε βαρβατίλιας
 Μουσκὴν καὶ ἔγνης πὼς θᾶβγῃς καὶ τῆτοιδοι θὰ φανῇ
 ἐν τῷ μίσω τῆς σκηνῆς,

και σαν τρεμαθα και τοτο τι χαρὰ ἔην εἶχα πάρι,
κι' εἶπα τότε, κοκκαλιάρη,
νέλλω και μὴ τὰ παιδιὰ μου και μαζὶ μὴ τὴν κυρὰ.
γιὰ νὰ βλέπαμε γυμνὸ
τὴ κορμὶ σου τάχα μιν,
και τὰ ζυλινὰ σου σκέλιχ. δὴ κλάμα λιγερὰ.

Κι' ἂν τὸ σῶμα φυσικὸν
ἴδεινες πρὸ τοῦ κοινου.
ἔλασον ἐντελὴς εἰκὼν
πολεμάρχου τρωινου.

Φ.— Ἀν γυμνὸς ἐγὼ δὲν ἔγχα' στὴν σκηνὴν πῶν Ἀθηνῶν
τὴν ἀλκήν τοῦ σκέλετοσ μου νὰ θαυμάσῃ τὸ κοινόν,
ἄς ἴλωσμεν 'στὸ μέλλον ποὺ θὰ βλέπομεν γυμνὸς
ἔξω τοὺς ἀλλήνιχ σημοὺς.
κι' ἔδον εἶσαι πρὸ πολλὸ χρηστοθήσῃ και σημὸς
τόσο θάβγῃ. Περικλῆ, ἤρηγορτέρα γυμνὸς:
ἔταν δι τοιούτοσ εἶσαι
μ' ἕνα θὰ παρηγορήσαι.
πῶς θὰ λέγεται σημότης;
ἢ τοιαύτη σου γυμνότης.

Τι παράστασις ἀλήθεια μετὰ τόσα τόσα χρόνια...
κι' ἔλεγα πῶς τῆς «Νεφέλαις» θὰ τῆς πᾶρον με κρόνια,
ἔταν ἢ πολλὴ βαρεία τοῦ Διακίου Λόγου φράσις
πῶν συγχρόνων Ἀθηναίων θὰ προσέβαλε τὰς κρίσις,
κι' ἤμου ἔτοιμος νὰ φύγω μετὰ τίσσερ' ἀράνης
ἂπ' τὰ πῖσω τῆς σκηνῆς.

Μὰ σὰν ἤχησ πομπῶδῃ, τὴν ιδέχθησαν με ζήτω,
κι' ὁ λαὸς, εὐστόχως κρίνας, ἀλαλάζων και πηδῶν
τὴν φαλότῃτα τὴν τώρα δι' αὐτῆς ἐξειδικεῖτο,
κι' ἐπιφύημι τὸν ἀργιστὸν και μέγαστον κομωδῶν,
ποῦ τῶν τότε Μασαθῶνων τὸν λαὸν τὸν νικητὴν
τὸν ἰδίδασκε καγῶζων σωφροσύνῃν κι' ἀρετὴν,
κι' ἀνατρέχων εἰς τῆς νίκης τοὺς δαφνοσφαιρῆς καιροὺς
ἰουβίται τοὺς συγγροὺς
ν' ἀλαλάζων βαρυτόνους
πῶν Αἰσχύλων τοὺς βροντώτασ κι' ἱκαστράπτοντασ χοροὺσ.

Εὔγε και 'στὴν Ἑταίρειαν, δηλαδὴ τὴν Μουσικὴν,
τὴν προκόπτουσαν με δρᾶσιν ἀληθῶς μοναδικὴν,
ποῦ μοῦ χάρισις γενναίωσ ὄλα τὰ Θεατρικὰ,
φορετικὰ και σκηναῖα,
τῆς προβαίει τοῦ Φειδιππίου τὸ κορμὶ μου νὰ ζεστάνω
και γουκερικὰ μ' εἰκίνας τῆς κυρίας μου νὰ κἀνω,
και τὴν κοῦφρα τοῦ Σωκράτη, ποῦ σὰν τούτη δὲν ἐκάνεθα,
νὰ τὴν ἔχω γιὰ μπουγάδα.

Ὁ δὲ Λάσκαρῆς ὁ Νίκος, κομωδὸς ἐκ τὸν ἐγκρίτων,
δὲν ἰρισθῆ σὰν κομωμῆρος τόσων κόπων πολυτρώτων,
ἔραβῃε τὸν διέβολο του, μὲρα νύκτα σὶ δουλειὰ,
μὴ μόνῃ προσταγῇ του και δεινὰ τὰ σκελιὰ,
κι' ἀντιπρόσωπος σπουδατοσ κι' ἱμπερσάτορ ἰεράνῃ
ὀμιλῶν, μετρῶν, πληρώνων, γράφων πλῆθος μανιρίστων,
και τοῦ πρέπει τοῦ κομωμῆρου μοιφιόφιλον στεφάνῃ
κι' ἕνασ ὕμνοσ ἐξ ἰεμβῶν και σπονδιῶν κι' ἀναπαίστων.

'Ἄλλ' ὅμως ἔπινοσ πολλὸς
ὀφείλεται και θαψίλῃ;
και 'στὸς ἤνωστούσ ἠθοστούσ, ποῦ ἔδιδασκον τοὺς ῥῶμασ
τοὺς ἀληθῶς δυσκόλουσ.
μὴ τότεν τῆχων και σπουδῆν χωρὶς νὰ κἀνον λάθῃ,
κι' ἱμπερικαν γιὰ χατῆρι μου και μέσα 'στὸ κλάθῃ.

Και τώρα, Περικλέτο μου, καμαζῶν και τρωπῶν
ἐν μέσῃ τῶν νεφῶν.
μὲ στίχοσ βωμολοχικὸσ μίκινο και βαρύνω
τὴν ἠθικὴν τὴν ἀσπίλον τοσούτων ἱκαρίτων.
και τοῦ καλροῦ τοῦ Περικλῆ τὴν ἐποχὴν συγκρίνω
μὲ τὴν παρούσα ἐποχὴν ἡμῶν τῶν Περικλίτων;
τὴν δόξαν δι τὴν σήμερον με δὴσ γουλιάραισ τρώγων
νέον αἰῶνα χαριετὰ τερτοστων σεμολόγων.
Στρεφιαδῶν. Φειδιππίδων. κλεπῶν. γλυποστικῶν,
ρητορῶν. ἄσταστοκαμπτῶν, μεταωροσφαικῶν,
και προσφῶν τὴν ἀρετὴν αἰῶνοσ ἡλιενοῦ
μ' ἕνα μέγαστο σφῶ.

Π.— Βοὶ θὰ κατέβῃ; ἤρηγορε, διαβόλου Νεφέλιτα,
ποῦ ἄνομιαισ πᾶσ ἔγιναι σὰν τὸν Ἀιστοφάνῃ;
θαρρὰ πῶς σοῦφεῖ; καλὰ μ' αὐτὸν τὸν μακαρίτη,
και μοῦ παρακορδῶνεσαι και τώρα ποὺ σὶ πᾶνει.
Κατέβα κάτω, λάθαραμ τῆς βωμολόγου Μούσῃς,
παράτα τὴν ἀβρῆνιαν, παράτα τὴν ἀργίαν,
κι' ἔδῃ θὰ ἔρῃ, βρὶ Φασουλιῆ, στὴν γῆν τῆς πρωτωμῆ
ἀπὸ Νεφιλοκόκκωσ Νεφιλοκοκυγίαν,
ποῦ θὰ νομίζῃσ πάντοτε πᾶσ ἄριστοισ 'στὰ νερὰ...
ἔλα νὰ πᾶμε 'στὴ Βουλὴ νὰ κἀνῃσ ἄγιο κέρῃ,
νὰ νοιώσῃσ πῶς ἐργάζονται γιὰ τὴν πατρίδα, κτῆνοσ,
νὰ βλέπῃσ σύννεφα καποῦ, ν' ἀκούῃσ τὴν κουδοῦνα...
κι' ὁ Γουναράκησ, πρόμαχοσ τῆς ἠθικῆσ κι' ἐκείνοσ,
τοῦ κῆρ' Ἀριστοφάνῃ σου τοῦ ἴναζε τὴν γούνα.
κι' ἔμπροσ' 'στὸ Δικαστήριον ὡσ φαῦλον τὸν ἑπίρασα,
ἢ δι σκιὰ τοῦ κομωδῶσ τὸν εἶδε και...τὸν ἔξεραισ.

Φ.— Ἀπὸ τὰ νερὰ δὲν ἔμπορὰ 'στὸ χῶμα νὰ ζεπίσω,
και τοῦ λοιποῦ, βρὶ Περικλῆ, θὰ σὶ παρακαλίσω
ἐγὼ νὰ κἀθωμαι ἤπλῃ
και σὺ νὰ στέκῃσ χαμηλὰ.

κι' ἔτσι νὰ κουδεντιάζωμαι γιὰ τοῦτο τὸ ρημαδι...
Π.— Ἀλήθεια δὲν θὰ κατέβῃ; ἄρειε Στρεφιαδῆ;
Φ.— Δὲν κατεβαίνο...
Π.— Τὸ λοιπὸν εἰς τὰ; Νεφέλαισ θέλωσ
Φ.— Σφρίζε, Περικλέτο μου, δὲν κατεβαίνο, σέσῃ.

(Ἐνθ' ἔτοισα λίγει κι' ἄλλα τῶν νεφῶν ὁ παπαρδῆλαισ
δίνει μετὰ κι' ὁ Περικλέτοσ κι' ἀνεβαίνει 'στὰς Νεφέλαισ
κι' ἐκεῖ ἄριστοισ με παραδῶσ τὸν ζυλῆμο Θεατρῶν,
και τοῦ πᾶνει τὰς εἰσπραξίαισ και γερὰ τὸν μπαγλαριῶν)

Τὸ γραφιστὸν τοῦ Ρωμηοῦ μαε, παρακαλῆτε πατρίωσ
ἀρεθῶσ τριαντατριῆ, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.